

Les vostres guerres, les nostres morts

Dij, 3/03/2022 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Escric amb cansament d'ànima. Em resulta insuportable veure el dolor i sofriment transmès en directe pels telenotícies. La guerra d'Ucraïna m'esglaia i m'esgota interiorment. Els meus ulls contemplen com el Maligne s'ha apoderat de la raó d'alguns mandataris russos. No em creia que el Mal existís en versions tan perverses i contundents. El papa Francesc, en el missatge Quaresmal d'aquest any, ens alerta de no caure en les seduccions del Maligne. Per això ens convida a, en aquest temps de conversió, recolzant-nos en la gràcia de Déu i en la comunió de l'Església, a sembrar el bé. Una manera de fer-ho és entendre'ns, no matar-se en guerres. Les guerres són obres humanes inspirades pel Maligne. A Ucraïna les forces del mal, encarnades en els sàtrapes i el dèspota rus, estan inundant de mort, destrucció i desesperació a persones que vivien en pau.

Dol en el cor veure com cristians ortodoxos maten i destrueixen a altres cristians ortodoxos, jueus, musulmans i no-creients, només per l'apetència de recuperar un poder imperial i una jerarquia de l'església ortodoxa russa que enyora la seva universalitat perduda. També les esglésies poden ser imperials. L'església ortodoxa russa, oblidant-se del sofriment del Crist en la creu, torna a crucificar-lo per recuperar vells temps passats de poder i ostentació. Quanta idolatria manifesten els responsables de l'església ortodoxa del patriarcat de Moscou. La ira divina, hauria d'abatre'ls al fons de l'abisme, perquè matar en nom de Déu és matar al mateix Déu, pare d'amor i bondat.

Moltes persones ens preguntem què podem fer? Algunes iniciatives, plenes de bons sentiments, agiten les consciències lloant el sentit del pacifisme radical. Cert, és un camí. Però, em pertorba pensar que hi ha altres camins possibles, i moralment acceptables, com pot ser la resposta defensiva davant d'una agressió. En qualsevol cas, es poden posar clavells als fusells quan no desapareixen, però quan els canons bombardegen a la població civil els clavells s'han pansit. Per mi aquest discerniment és un dilema moral. La resposta a l'agressió militar russa no pot ser ingènua. La gent de les ciutats i pobles d'Ucraïna no crec que tinguin massa temps per discernir els seus problemes morals en contemplar la inexorable destrucció diària del seu país per les tropes russes. L'esglai continua.

Quan veig que en les creus d'aquest nou Calvari que és Ucraïna hi està penjada la dignitat humana s'enfonsa el sentit de la raó moderna pràctica. Sense conversió de cor, no hi ha espai perquè la política pugui resoldre els conflictes. La buidor moral del nostre temps ha penetrat en els intersticis de la societat fins al punt d'impedir la solució política a una situació que s'albira catastròfica. De nou vivim un moment que hem de girar la mirada cap a Déu i demanar-li que segueixi consolant les víctimes d'aquesta folia del govern de la gran Rússia cristiana. Déu no és font de mal, sinó de bé i amor. De nou, ens trobem en una situació on té sentit la pregunta de Déu: *¿Caïn, on és el teu germà Abel?* (Gn 4,9).

Ucraïna ens demana una resposta pensada. Hem de respondre solidàriament als problemes que la guerra planteja i també hem de denunciar les injustícies estructurals latents que l'han fet possible. La resposta col·lectiva no pot ser armar-nos més i convertir Europa en una gran caserna. Hem de treballar en l'educació per la pau i destinar més recursos per la regeneració moral d'una societat massa

entretenguda en els videojocs bèl·lics. Putin ens situa davant del mirall de la història en fer-nos veure les nostres mancances en l'educació i el respecte dels valors humans. Els cristians ens hem de creure i practicar allò que ens demana sant Pau *“prodigueu-vos cada dia en l'obra del Senyor”* (1Co 15,58). És un compromís de viure la quotidianitat des d'una altra perspectiva: el respecte per la diferència i la dignitat de l'altre. Cada individu ha de contribuir a pacificar cada dia les relacions humanes i denunciar profèticament aquelles situacions que són font de violència en la societat. Convertim-nos i creiem en l'Evangelí. La reacció a la guerra mou sentiments i emocions, però els hem de complementar amb la pacient recollida d'informació fiable a fi de tenir una opinió pròpia al marge dels estereotips o prejudicis.

Davant dels damnificats pel conflicte, més d'un milió llarg de refugiats, hem d'obrir-nos a ells, cadascú de la millor manera que pugui. Podem donar diners per contribuir a fer possible l'ajuda humanitària. També podem explicar i debatre el valor de la pau, i de la cultura de la pau, com a mètode per resoldre els conflictes. Els cristians hem de demanar als nostres bisbes que segueixin el camí del papa Francesc en demostrar públicament que estem al costat de les persones que pateixen. Les paraules i gestos dels bisbes, per la seva notorietat pública, poden desvetllar consciències i moure voluntats a favor de la pau. En tot moment els cristians hem de ser memòria de la passió viscuda pels ucraïnesos i per totes les víctimes de les guerres. Com a cristians, i ciutadans, hem de reclamar a les autoritats públiques el seu posicionament, de paraula i obra, a favor de la pau; reclamar la seva denúncia dels camins que porten a la guerra i les necessàries complicitats estructurals; i el seu compromís actiu a favor dels damnificats de la guerra. Finalment, no hem de deixar de pregar per la pau i per compartir el dolor que sofreixen tantes i tantes persones com conseqüència de la guerra d'Ucraïna. La pregària és reparadora i crea comunió amb les víctimes de les injustícies i de l'opressió. Gràcies a la pregària puc convertir la intranquil·litat de la meva ànima en esperança.